

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura akt

II AKa 310/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

ICZEŚĆ WSTĘPNA

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 3 października 2023 roku w sprawie IV Ko 546/23.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

co do winy

		☐	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

0.11.4. Wnioski

☒	uchylenie	☒	zmiana
-------------------------------------	-----------	-------------------------------------	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów**0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

ISTANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut
	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy w wyroku zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd meriti dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie</p> <p>☒ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny</p>

materiału dowodowego prowadzącej do przyjęcia, że umieszczenie wnioskodawczyni w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców, a następie przedłużanie jej pobytu w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców było słuszne, podczas gdy prawidłowa ocena postanowień sądów orzekających w kwestii zastosowania i przedłużania pobytu wnioskodawczyni w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców, a także akt sprawy o udzielenie jej ochrony międzynarodowej, wskazuje że w przedmiotowej sprawie zachodziły ustawowe przesłanki wskazujące na brak możliwości umieszczenia i przedłużania pobytu wnioskodawczyni w strzeżonym ośrodku wynikające z art. 89 ust. 4a Ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (przedłużenie pobytu pomimo braku przyczyn po stronie wnioskodawczyni prowadzących do przedłużenia postępowania o udzielenie ochrony międzynarodowej), art. 398a pkt 4 lit. a Ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (możliwość zastosowania środków wolnościowych wyłączająca możliwość stosowania środków izolacyjnych) oraz art. 398a pkt. 1 Ustawy o cudzoziemcach (brak prawdopodobieństwa wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu, w chwili umieszczania wnioskodawczyni w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców wynikający z braku wszczęcia wobec, w tamtej chwili, postępowania administracyjnego w przedmiocie zobowiązania jej do powrotu),

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd meriti dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzącej do pominięcia okoliczności wynikającej z akt sprawy o udzielenie wnioskodawczyni ochrony międzynarodowej, z których wynika brak istnienia przyczyn po stronie wnioskodawczyni prowadzących do przedłużenia postępowania o udzielenie

ochrony międzynarodowej, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że pobyt wnioskodawczynie został przedłużony zgodnie z prawem,

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie powszechnie znanego faktu istnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ośrodków recepcyjnych co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że w chwili wydawania postanowienia o umieszczeniu wnioskodawczynie nie miała adresu pod którym mogłaby, choćby czasowo się zatrzymać,

d) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd meriti dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzącej do przyjęcia, że w chwili wydawania postanowienia o umieszczeniu wnioskodawczynie w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców postanowieniem Sądu Rejonowego w [redacted] z dnia 20 sierpnia [redacted] roku istniało prawdopodobieństwo wydania decyzji o zobowiązaniu wnioskodawczynie do powrotu, podczas gdy postępowanie administracyjne w przedmiocie zobowiązania wnioskodawczynie do powrotu wszczęte zostało dopiero w dniu 1 października [redacted] roku co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że wnioskodawczynie została umieszczona w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców zgodnie z prawem,

e) art. 424 k.p.k. poprzez nie odniesienie przez sąd meriti do okoliczności wskazanych przez wnioskodawczynię we wniosku inicjującym postępowanie o zadośćuczynienie, a tym samym ograniczenie możliwości kontroli instancyjnej orzeczenia.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja okazała się zasadna, gdyż ocena zgromadzonych w sprawie dowodów i poczynione przez Sąd Okręgowy na tej podstawie ustalenia faktyczne nie korzystają z ochrony art. 7 k.p.k., także z pisemnych motywów wyroku nie wynika, dlaczego uznano, że wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia nie zasługuje na uwzględnienie. Jak się wydaje Sąd i instancji przyjął, że niezasadność wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia wynika z tego, że wobec wnioskodawczyni wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu do i a ponadto po opuszczeniu strzeżonego ośrodka dla cudzoziemców nie stawiała się w ośrodku recepcyjnym wyznaczonym jej przez właściwe organy, nie wskazała też adresu dla doręczeń co spowodowało umorzenie postępowania o udzielenie jej pomocy międzynarodowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja zaprezentowana przez Sąd Okręgowy nie jest przekonująca, pomija bowiem obowiązujące w tym przedmiocie przepisy ustawy z 13 czerwca o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (w szczególności przepisy art. 87 ust. 1 pkt 2 i 3, oraz art. 89 ust. 4a tej ustawy).

Na wstępie należy poczynić kilka uwag natury ogólnej. Przepis art. 407 ust. 1 ustawy z 12 grudnia 2013 roku o cudzoziemcach ustanawia generalną podstawę do ubiegania się o zadośćuczynienie za każde niesłuszne pozbawienie wolności, także to, polegające na umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku w trybie ustawy z 13 czerwca 2003 roku o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Należy jednoznacznie podkreślić, że stosowanie detencji wobec cudzoziemców w związku z ubieganiem się przez nich o ochronę międzynarodową, jest środkiem ostatecznym i wymaga szczególnego uzasadnienia. Funkcjonalnie powiązane jest ono wyłącznie z toczącym się postępowaniem z ich udziałem, nie ma natomiast w żadnym przypadku charakteru sankcji czy środka zabezpieczającego, a przesłanką jego stosowania nie jest popełnienie przez cudzoziemca czynu bezprawnego, zaś pobyt cudzoziemca na terytorium Polski ubiegającego się o ochronę międzynarodową na terytorium Polski nie ma charakteru pobytu nielegalnego. Brak jest więc jakichkolwiek racjonalnych przesłanek by niesłuszne pozbawienie wolności cudzoziemca przez umieszczenie go w strzeżonym ośrodku na podstawie art. 87 ust 1 ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP miałyby zostać wyłączone spod reżimu odpowiedzialności odszkodowawczej określonej w art. 407 ustawy o cudzoziemcach. Odpowiedzialność władz publicznych za stosowanie środka w postaci umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, oparta jest na zasadzie ryzyka, co w przypadku ich niesłusznego orzeczenia i wykonania prowadzi do obowiązku wynagrodzenia szkody zarówno majątkowej jak i niemajątkowej.

Osadzenie cudzoziemca ubiegającego się o ochronę międzynarodową w strzeżonym ośrodku musi spełniać wymogi Konstytucji (art. 52 Konstytucji gwarantuje każdej osobie, także cudzoziemcowi nietykalność osobistą i wolność, zapewnia także swobodę poruszania się po terytorium RP oraz wybór miejsca pobytu i zamieszkania oraz prawo do swobodnego opuszczenia terytorium RP). Przepis art. 31 ust. 3 Konstytucji przewiduje zaś możliwość ograniczenia tych praw i wolności, ale tylko wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Dotyczy to także możliwości ustanowienia w ustawie wyjątków od zasady korzystania przez cudzoziemców z praw

i wolności zapewnionych w Konstytucji RP każdemu, kto znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej (art. 37 ust. 2 Konstytucji). Jeżeli pozbawienie wolności cudzoziemca nie spełnia tych warunków jest niesłusznym pozbawieniem wolności.

Jak wynika z treści art. 87 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP, konieczność zastosowania tego najbardziej radykalnego środka, jakim jest osadzenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, może zachodzić wówczas, gdy bez udziału cudzoziemca nie ma możliwości przeprowadzenia czynności koniecznych do podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej, zaś uzasadnione jest przekonanie, że cudzoziemiec nie będzie w sposób dobrowolny brał udziału w tych czynnościach, a inne środki przewidziane w ustawie nie są wystarczające dla osiągnięcia tego celu.

Okoliczności te muszą zostać ustalone w postępowaniu. Brak takiego ustalenia wyklucza umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku. Niedopuszczalne jest więc traktowanie detencji stosowanej wobec cudzoziemca jako środka zwyczajnego, opartego na domniemaniach lub orzkanego wówczas, gdy brak jest informacji lub dowodów uzasadniających wystarczalność zastosowania mniej dolegliwych środków. Jeżeli postępowanie nie dostarcza dowodów na spełnienie przesłanki konieczności osadzenia cudzoziemca w ośrodku strzeżonym, to orzeczenie tego środka jest niedopuszczalne, zaś postępowanie w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej musi być prowadzone z zastosowaniem innych środków lub z pominięciem jakichkolwiek środków. Obowiązuje w tym zakresie zasada ultima ratio, co wyklucza wszelki automatyzm skutkujący tym, że złożenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z dużym prawdopodobieństwem prowadzi do pozbawienia wolności wnioskodawcy przez osadzenie go w strzeżonym ośrodku. Taka praktyka podważa humanitarny sens udzielania ochrony międzynarodowej cudzoziemcom - uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2023 roku, II KK 148/22.

Dalej SN stwierdził, że celem całej ustawy z 13 czerwca 2003 roku o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP jest określenie zasad, warunków i trybu udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Polski. W żadnym więc razie środki przewidziane w tej ustawie nie pełnią funkcji represyjnych, nie jest też celem ich stosowania ochrona granic RP lub granic zewnętrznych Unii Europejskiej, ani tym bardziej zwalczanie zjawiska nielegalnej imigracji. Strzeżone ośrodki nie służą więc po to by internować cudzoziemców na czas rozpoznawania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub by w przypadku negatywnego rozpoznania takiego wniosku zagwarantować sobie efektywną egzekucję ewentualnej decyzji o deportacji cudzoziemca. Ośrodki te nie mogą być więc traktowane jako obozy przejściowe pozwalające na wyselekcjonowanie tej grupy cudzoziemców, którzy otrzymają zezwolenie na pobyt w Polsce.

W realiach niniejszej sprawy podstawą zastosowania, a następnie pierwszego przedłużenia wobec N. M. (...) środka w postaci umieszczenia jej w strzeżonym ośrodku były przepisy ustawy o cudzoziemcach (w postanowieniu o zastosowaniu tego środka z 20 sierpnia . . . roku, Sąd Rejonowy w . . . , powołał przepisy art. 398a pkt 4 lit a, art. 398 ust.1 pkt 4, art. 401 ust.1 i 2, art. 403 ust. 1 ustawy z 12 grudnia 2013 roku, zaś w postanowieniu z 11 października . . . roku o jego przedłużeniu, Sąd Rejonowy w . . . powołał przepisy art. 403 ust. 7 w zw. z art. 403 ust. 2 pkt 1 lit a tej samej ustawy).

W dniu 3 listopada 2023 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o udzielenie jej ochrony międzynarodowej. W związku z powyższym, postanowieniem z 8 listopada 2023 roku, Sąd Rejonowy w P [redacted] stosując przepisy art. 89 ust. 2,3 i 6, art. 87 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z 13 czerwca 2003 roku o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP przedłużył wnioskodawczyni pobyt w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców na kolejne 90 dni, zaś postanowieniem z 21 stycznia 2024 roku, ten sam Sąd, stosując przepisy art. 89 ust. 4, art. 87 ust.1 pkt 2,3 tej samej ustawy ponownie przedłużył stosowanie tego środka do 2 maja 2024 roku. Ustawą z 10 września 2015 roku o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.1607.) do przepisu art. 89 ust. 4 tej ustawy dodano przepis art. 89 ust. 4a w brzmieniu: Sąd w przypadku, w którym mowa w ust. 4 nie przedłuża pobytu wnioskodawcy lub osoby, w imieniu której wnioskodawca występuje, w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, w przypadku gdy postępowanie istotne z punktu widzenia dalszego istnienia okoliczności, a których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1-3 i 5, nie zostało zakończone, a opóźnienie w tym postępowaniu nie wynika z przyczyn leżących po stronie wnioskodawcy lub osoby, w imieniu której wnioskodawca występuje.

W przywołanym już dwukrotnie wyroku SN z 20 czerwca 2023 roku stwierdzona także, że niesłuszne umieszczenie danej osoby w strzeżonym ośrodku obejmuje sytuacje, gdy owo umieszczenie od samego początku dokonane było z naruszeniem prawa, jak te i przypadki, w których owa niesłuszność wystąpiła w toku lub w związku z przebiegiem postępowania. W szczególności, jeżeli detencja w strzeżonym ośrodku uzasadniona była koniecznością przeprowadzenia określonych czynności z udziałem cudzoziemca, lecz czynności tych nie przeprowadzono lub też faktyczny okres stosowania detencji nie był konieczny dla ich przeprowadzenia, zachodzą podstawy do uznania, że stosowanie tego środka było niesłuszne w części albo w całości.

W postanowieniach z 8 listopada 2023 roku i 21 stycznia 2024 roku, Sąd Rejonowy w P [redacted] wskazał, że podstawą prawną przedłużenia wobec wnioskodawczyni pobytu w ośrodku strzeżonym jest przepis art. 87 ust.1 pkt 2 i 3 ustawy z 13 czerwca 2003 roku, który stanowi, że wnioskodawcę można zatrzymać w celu zebrania z jego udziałem informacji, na których opiera się wniosek, a których uzyskanie bez zatrzymania byłoby niemożliwe (pkt 2), oraz w celu wydania lub wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, gdy wobec wnioskodawcy toczy się postępowanie w sprawie zobowiązania do powrotu albo gdy wobec wnioskodawcy została wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu, a wnioskodawca miał uprzednio możliwość złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i istnieje uzasadnione przypuszczenie, że wniosek ten został złożony jedynie w celu opóźnienia lub uniemożliwienia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (pkt 3).

Rozpoznając sprawę, Sąd Okręgowy nie odniósł się do zasadniczej okoliczności na którą wskazano w we wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia, że zastosowanie, a następnie przedłużanie wobec N. M. [redacted] (...) umieszczenia w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców było sprzeczne z obowiązującymi przepisami, w szczególności przedłużenie tego środka postanowieniem z 21 stycznia 2024 roku naruszało przepis art. 89 ust. 4a ustawy z 13 czerwca 2003 roku o udzielaniu cudzoziemcom ochrony

na terytorium RP. Sąd Okręgowy nie ustalił czy jakiegokolwiek czynności z udziałem wnioskodawczynie, których celem byłoby zebranie informacji niezbędnych do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej (przesłanka stosowania środka wskazana w pkt. 2 ust. 1 art. 87 ustawy) prowadzone były w okresie jej pobytu w strzeżonym ośrodku, w szczególności w okresie od 1 lutego roku do 2 maja roku. Nie ocenił także, o jakie ewentualnie czynności miało chodzić, oraz czy bez zatrzymania i detencji wnioskodawczynie zebranie tych informacji nie byłoby możliwe. Sąd Okręgowy nie dokonał także oceny zasadności stosowania a następnie przedłużenia tego środka w kontekście przesłanek jego stosowania wskazanych w pkt. 3 ust. 1 art. 87 przywołanej wyżej ustawy. Przecież już w dniu 22 października roku wydana została decyzja o zobowiązaniu N. M. (...) do powrotu do W takiej więc sytuacji należałoby wykazać, że złożenie przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej miało na celu jedynie uniemożliwienie wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. W pisemnych motywach wyroku brak jest jakichkolwiek rozważań w tym przedmiocie.

Sąd Apelacyjny nie podziela także stanowiska Sądu I instancji, że tylko niewątpliwie niesłuszne umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa (k-18 uzasadnienia), bowiem jest to stanowisko nietrafne. Wynik wykładni literalnej przepisu art. 407 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którą już tylko „niesłuszne” umieszczenie w strzeżonym ośrodku stanowi podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz cudzoziemca w nim umieszczonego nie prowadzi do rezultatu nieakceptowalnego czy mającego charakter absurdalny. Umieszczenie cudzoziemca w takim ośrodku nie jest przecież powiązane z podejrzeniem o popełnieniu czynu zabronionego, instytucja ta nie występuje również w Kodeksie postępowania karnego. Przepis art. 407 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach stanowiący, że postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1 prowadzi się na podstawie przepisów postępowania karnego dotyczących odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie ma charakter jedynie techniczny, tj. określający tryb procedowania; nie może stanowić więc (na zasadzie analogii) materialnej podstawy odpowiedzialności Skarbu Państwa za niesłuszne zatrzymanie lub niesłuszne umieszczenie cudzoziemca w ośrodku lub zastosowanie wobec niego aresztu dla cudzoziemców, tak samo jak stanowi ją np. w stosunku do osób tymczasowo aresztowanych przepis art. 552§4 k.p.k.- vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2023 roku, II KK 149/22.

Wniosek

Pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o:

1.

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie wnioskodawczynie zadośćuczynienia we wnioskowanej kwocie,

ewentualnie o:

2.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,</p>
	<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>
	<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okazał się zasadny. Wniosek alternatywny o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz wnioskodawczyni całej dochodzonej wnioskiem kwoty tytułem zadośćuczynienia jest zdecydowanie przedwczesny, bowiem dla merytorycznego rozpoznania sprawy konieczne jest poczynienie wielu istotnych ustaleń faktycznych.</p>

1 OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.	<p>W niniejszej sprawie takie okoliczności nie zostały ujawnione.</p>
	<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>

1 ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.11.	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
	<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.11.	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
	<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

1.1.		☐ art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
„1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☒ art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
<p>Nie przesadzając w żadnym wypadku ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania, bowiem w ocenie Sądu Apelacyjnego, konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Niezbędne jest dokładne i szczegółowe ustalenie jakie czynności prowadzone były z udziałem N. M. (...) od dnia jej zatrzymania (18 sierpnia roku) aż do 2 maja roku, a więc przez okres prawie 9 miesięcy, czy możliwe było ich przeprowadzenie bez umieszczenia wnioskodawczynie w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców. Czy prowadzenie postępowania w trybie ustawy o cudzoziemcach, a później w trybie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP było możliwe jedynie po wcześniejszym zastosowaniu środka polegającego na pozbawieniu wnioskodawczynie wolności. Dokona również oceny zasadności wszystkich postanowień o przedłużeniu tego środka, w szczególności ostatniego z nich (z 21 stycznia roku) i poczyni ustalenia, czy spełnione zostały przesłanki z art. 87 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z 13 czerwca 2003 roku. Ocena zasadności przedłużenia wobec wnioskodawczynie środka w postaci umieszczenia jej w strzeżonym ośrodku zostanie dokonana z uwzględnieniem treści przepisu art. 89 ust. 4a tej ustawy. Dla dokonania tej oceny niezbędne będzie zwrócenie się do właściwych podmiotów (Placówka Straży Granicznej w (...) Oddział Straży Granicznej w Urząd do Spraw Cudzoziemców, ewentualnie inne podmioty) o nadesłanie szczegółowych informacji jakie czynności zostały dokonane z udziałem wnioskodawczynie przez cały okres jej pobytu w strzeżonym ośrodku, oraz dokonanie oceny tych informacji w oparciu o kryteria wynikające z przepisu art. 87 ust.1 pkt. 2-3 i art. 89 ust. 4a ustawy z 13 czerwca 2003 roku o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP, gdyż dołączone do niniejszej sprawy akta Straży Granicznej w oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców nie pozwalają na poczynienie jednoznacznych ustaleń w tym przedmiocie. Sąd Okręgowy rozważy ewentualnie przesłuchanie osoby (osób) które prowadziły postępowanie w sprawie wnioskodawczynie na powyższe okoliczności. Ponownie rozpoznając sprawę wskaże jednoznacznie czy doszło do niesłusznego (z naruszeniem obowiązujących przepisów) umieszczenia wnioskodawczynie w strzeżonym ośrodku, w razie uznania, że doszło do naruszenia obowiązujących przepisów ustali, czy niesłusznosc ta zaistniała od samego początku (od umieszczenia N. M. (...) w ośrodku), czy też ewentualnie zaistniała w toku postępowania, a jeśli tak to w jakim jego momencie. Będzie miał także na uwadze, że przesłanką do zasądzenia zadośćuczynienia jest stwierdzenie, że stosowanie tego środka było niesłuszne, poglądy wyrażane na gruncie art. 552§4 k.p.k. o „niewątpliwie niesłusznym” pozbawieniu wolności w realiach przepisów ustawy o cudzoziemcach nie będą miały żadnego znaczenia i nie będą mogły zostać zastosowane. Reasumując powyższe, konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, bowiem wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy nie ustalił jakie faktycznie czynności</p>		

z udziałem wnioskodawczynie w całym okresie pozbawienia jej wolności były przeprowadzone. Ponieważ nie dokonał takich ustaleń pozbawił się możliwości ich oceny co miało zasadniczy wpływ na treść wyroku i musiało skutkować jego uchyleniem.

Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie wyraża pogląd, że w drodze analogii zastosowanie ma przepis art. 454§1 k.p.k. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o zadośćuczynienie w całości, dokonywanie więc ewentualnej zmiany tego wyroku w postępowaniu odwoławczym powodowałoby utratę przez strony prawa do zaskarżenia orzeczenia w drodze instancji. Ponownie rozpoznając sprawę będzie miał na uwadze poczynione wyżej uwagi oraz zarzuty apelacji pełnomocnika wnioskodawczynie.

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	

4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia	

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania zastały szczegółowo omówione wyżej.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

IKoszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

IPODPIS

--

--

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości		
	☐ w części	☐	co do winy
		☐	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
☒	Uchylenie	☒	Zmiana